

Andrej Ivanuša

KAMIKAZE ZA KVANGMAN

Nadao se, da ga Kvangmani nisu otkrili. Zbog toga je žurio sa unosom komandi. Planete na monitoru još nije bili vidjeti. Također nigdje nije bilo vidjeti nijedno plovilo, torpeda, bombe ali bilo čega drugoga. Čak ni običnog meteorološkog satelita nije bilo nigdje. Na kraju je konačno i neopozivo zacementirao trajektoriju leta svog svemirskog broda sa pritiskom na dugme.

U tom trenu nešto je udarilo u brod. Udarac je bilo toliko jak da ga je bacilo sa pilotskog sjedišta. Kletvom se naljutio na sebe jer se nije privezao. Ali naredne pomisli više nije bilo jer je glavom udario u komandni pult i za nekoliko trenutaka izgubio svest.

Kad je došao k sebi trebalo mu je nekoliko vremena, da se iskobeljao iz uskog prostora između sjedala i komandnog pulta svemirske brodice. Posle toga trebao je još nekoliko sekundi, da mu je do savjesti došla informacija da je nešto udarilo u malo svemirsko plovilo. Sa bolovima u kostima polako je sjeo u mekanu fotelju. Sad se je brižljivo prikopčao sigurnosnim pojasom i dva puta provjerio da li je kopča zaskočila. Rukom je masirao bolno mjesto na glavi. Polako je počeo shvaćati da nešto nije u redu. Nekoliko sekundi je provjeravao instrumente na ploči i razgledavao se po kabini. Onda mu je sinulo:

-Alarm! Zašto nema alarma? Takav udarac meteorita ali Kvangmanske rakete sigurno bi probio oklop ...-

Glasno je prozborio:

„Vraga, što je to bilo?“ Brzo je počeo provjeravati sve sisteme. Sve kazaljke počivale su u zelenim poljima. Mašina mu je javljala da sve radi normalno. Na ekranu je okretanjem dugmeta provjeravao sve vanjske kamere. Gledao je na tanane oplatu, micanje zvijezdi na crnoj pozadini svemira zbog rotacije brodice što mu je omogućavalo umjetnu gravitaciju i drugo. Ponovio je još jednom:

„Vraga, što je to bilo?“ Još jednom je provjerio sve sisteme. Ništa! Sve je bilo u redu.

„Morana!“ prozvao je brodski računar. Tako se i zvala njegova mala svemirska brodica, Morana-1. Zapravo je to bio svemirski torpedo kojeg su sa Zemlje poslali da u sunčanu prašinu pretvori planetu Kvangman. Kad se je probudio iz krio-snova bio je već više od sto svjetlosnih godina daleko od Zemlje. Dok je spavao proživio je pet napornih vremensko-prostornih skokova. Bio je kamikaze koji će svoj život herojski završiti uz definitivno uništenje planete Kvangman.

„Što želiš, dragane?“ rekla je brodica sa svojim senzualnim kontra-alt glasom.

„Molim te, još jedno provjeri sve sisteme i odmah poruči ako primijetiš bilo što neobično ili da odstupa makar malo od propisanih parametara. Bilo što, iako je vidjeti glupo ili neobično.“ Bio je veoma oprezan jer ga je tako naučio život u getu. Kad je došao u zatvor još je naučio biti i lukav i dosjetljiv. Tako je postao idealan izbor za kamikazu.

„Samo moment ...“ rekla je Morana i zašutjela za dvije sekundi. Potom je rekla:

„Sve je u redu, Andrej!“

Slegnuo je ramenima. Ali ipak ga osjećaj da nešto ne valja nije zapustio. U životu ge je rješavala baš ta bolesna opreznost.

„Nešto te je udarilo, Morana! Što je bilo to?“ uporno je zapitkivao. Brodica je šutjela nekoliko trenutaka i onda rekla:

„Ne znam, ne mogu odrediti. Najbliži opis bi bio kao nekakva prostorna anomalija, gravitaciona leća ili nešto slično. U bankama ljudskog znanja nema tog podatka.“

„U redu!“ uzdahnuo je. U glavi mu je još uvijek razbijalo zbog udarca i glavobolja je veoma polagano popuštala. Namjestio se još udobnije i nastavio sa provjeravanjem trajektorije. Prije udarca usmjerio je Moranu prema planeti Kvangman. Trebalo ju je pogoditi točno u sredinu i

zakopati se deset hiljada kilometara ispod površine planete. Potom bi se okinula „crna rupa“ koju je nosila Morana u svom trbuhu i povukla cijelu planetu u sebe. Tako bi Zemlja pobjednički završila stogodišnji rat sa tehnološki razvijenim Kvangmancima i postala neopoziva vladarica ovog dijela galaksije.

„Morana, zbog čega se kod udarca nije uključio alarm?“ pitao je razmišljajući. Ali odgovor ga je iznenadio.

„Uključio se je!“ potvrdila je suho Morana.

„Kako? Kad sam došao ka savjesti, alarma nije bilo!“

„Istina!“ potvrdila je još jednom Morana.

Zamislio se. Mašine su još uvijek bile nepotpune i trebale su ljudski nadzor posebice u graničnim ili neobičnim situacijama. Moranu bi mogli samu poslati na samoubilačku misiju ali uvijek je još postojao postotak mogućnosti da bi pogriješila. Tako su još uvijek trebali kamikaze. Na tako dugom putu kroz svemir može se desiti sto stvari i da se sve naopako završi. Evo sad se dogodila jedna od tih stvari. Sad se može pokazati i časno zaključiti svoj bijedan život. Imao osjećaj kao da je Mesija, spasitelj Zemlje.

„Morana, koliko sam vremena bio bez savjesti?“ tiho je zapitao. Brodica je odmah dogovorila:

„Pedeset tri minuta i dvanaest sekundi!“

„Meni se činilo kao nekoliko trenutaka,“ rekao je i potom ga je počela hvatati panika. Nešto zaista nije bilo u redu! Pogled mu se zaustavio na malom digitalnom prikazivaču protoka vremena u kutu komandne ploče. Taj nije pokazivao ono što je rekla Morana. Prikazivao je nešto što nije imalo baš nikakvog smisla, umjesto brojki na njemu je bilo zapisano „bye-bye“.

Zabezegnuto je gledao digitalni mjerač vremena i razmišljao koji je luđak na Zemlji tako preprogramirao sat. U međuvremenu njegova je podsvijest koja je sve vrijeme prerađivala vanjske informacije preokrenula njegov pogled na ekrane vanjskih kamera. Zurio je u nje i na rotaciju zvijezdi na crnoj pozadini kad je spoznaja kao grom prošla kroz njegov mozak.

„To nisu prave zvijezde!“ uskliknuo je. „Morana, provjeri zvjezdane karte, odmah!“

„Provjeravam!“ rekla je brodica. U međuvremenu, dok je Morana pretraživala brodske digitalne banke, džojstikom je okrenuo prednju vanjsku kameru u smjeru putanje brodice. Zurio je otvorenim ustima u sliku na ekranu i krv mu se ledila u žilama.

„Andrej, nešto nije u redu!“ polako i nesigurno je počela brodica. „Ne znam kako je to moguće ali provjerila sam tri puta. To nisu konstelacije Kvangmana nego Zemlje.“

U tom trenutku ugasi su se svi sistemi. Morana je potrošila svu energiju za svoja proračunavanja. Za nekoliko sekundi je nastavila:

„Provjerila sam sve i – možda – je pravilna teoretska pretpostavka, da su Kvangmani izradili nekakvu vremensku-prostornu reverzibilnu sferu, koja odbija tijela kroz vrijeme i prostor na njihovo polazište ...“

Zakreketao je brodski zvučnik:

„Neidentifikovani brod, javite se! Imate tri sekunde vremena ili ćemo pucati na vas!“

U pozadini pročuje se još jedan glas:

„Prekinite paljbu, to je Morana. Do vraga, kako se vratila? Tko je iskuhao ovi piz...“

Morana je nježno rekla:

„Andrej, prema nama leti raketa presretačica!“

Začuo se alarm ali Andrej ga više nije čuo. Sve je bilo nastavljeno i trajektorija puta bila je neopozivo zacementirana. Sam ju je uradio ... kod planete Kvangman ... prije sat i pol. Samo je sa široko otvorenim očima zurio u ekran i čekao kad će za nekoliko sekundi udariti u tlo i zaroniti deset hiljada kilometara ispod Zemljine kore.